

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 7Csp/77/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122298924
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Puklušová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2023:6122298924.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudkyňa JUDr. Darina Puklušová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava-Petržalka, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava-Petržalka proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX B. D. E., zastúpený Centrom správnej pomoci, občianske združenie so sídlom Tomášikova 147/3, 040 01 Košice - Sever, o zaplatenie 4 225,50 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 3.301,45 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.301,45 eur odo dňa 18. 8. 2022 až do zaplatenia.

II. Konanie v časti o zaplatenie sumy 500,- eur zastavuje.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietla.

IV. Priznáva žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 21,84 %, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica domáhal v upomínacom konaní vydania platobného rozkazu, ktorým súd určí žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 4.225,50 eur s prísl. titulom nesplateného úveru a nahradiť trovy konania.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozsudkom konanie o zaplatenie sumy 500 € zastavil, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

3. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.225,50 € s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom nesplateného úveru. Skutkovo žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) uzavrel so žalovaným dňa 13.5.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XX/XXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 € a žalovaný sa úver zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 95,65 €, a to až do celkovej čiastky vo výške 8.133,75 €. Žalovaný úver riadne a včas neplácal čím porušil svoje zmluvné povinnosti, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou splatných splátok a možnosť predčasného zosplatenia úveru výzvou zo dňa 18.3.2020. Žalovaný dlžné splátky neuhradil, preto právny predchodca žalobcu úver zosplatnil, o čom žalovaného informoval oznámením o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 18.5.2020. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021 právny predchodca žalobcu (postupca) postúpil pohľadávku uplatnenú v

tomto konaní na žalobcu ako postupníka. Ku dňu postúpenia predstavovala predmetná pohľadávka sumu 6.062,59 € pozostávajúcu z istiny vo výške 4.825,50 €, riadneho úroku vo výške 1.193,71 € a úrokov z omeškania vo výške 43,38 €. Po postúpení pohľadávky žalovaný vykonal úhrady na predmetný úver v celkovej výške 600 €. Žalovaná suma vo výške 5.462,59 € pozostáva z istiny vo výške 4.225,50 €, riadneho úroku vo výške 1.193,71 € a úrokov z omeškania vo výške 43,38 €.

4. Žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímáciu žalobcu, z dôvodu že veriteľ pri poskytnutí úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri preverení bonity žalovaného a preto nemohol vyžadovať jednorazové splatenie úveru a zároveň je úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže pôvodný veriteľ nemohol úver zosplatiť, nemohol celú pohľadávku ani postúpiť, preto žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Okrem toho namietal nesprávnosť údajov o celkovej výške úveru 5.000 €, nakoľko pôvodný veriteľ reálne žalovanému poskytol úver len vo výške 4.900 €, keďže sumu 100 € si jednostranne započítal pri poskytnutí úveru. Tiež zastával názor, že zosplatenie úveru pôvodný veriteľ nevykonal v súlade so zákonom. Pôvodný veriteľ mohol úver zosplatiť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, čo však nestalo. Splatenosť jednotlivých splátok bol dohodnutá k 13. dňu v mesiaci, pričom pôvodný veriteľ úver zosplatnil ku dňu 17.5.2020 listom zo dňa 18.5.2020, teda po splatnosti splátky splatnej dňa 13.5.2020.

5. Súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 5, ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 525 ods. 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“), § 2 ods. 1, § 7 ods. 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách súd prvej inštancie prijal záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky uplatnenej v tomto konaní. K uvedenému záveru dospel na podklade zistenia, že pri zosplatnení úveru pôvodný veriteľ nedodrжал zákonný postup podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ v dôsledku čoho je zosplatenie úveru neplatné. Uviedol, že právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je v súlade s § 565 OZ časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Konštatoval, že zmluvnými stranami bol dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok úveru, resp. dátum splatnosti splátky na 13. deň v mesiaci. Z predložených dôkazov mal za preukázané, že k doručeniu právneho úkonu s názvom Posledná výzva pred zosplatením zo dňa 18. 3. 2020 žalovanému došlo fikciou doručenia, a to dňa 22. 4. 2020 (viď vrátená poštová zásielka č.l. 24 spisu), po uplynutí 15-dňovej lehoty určenej v poslednej výzve žalovanému na plnenie tak mohol právny predchodca žalobcu realizovať svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou ustanovenia § 565 OZ v lehote od 8. 5. 2020 do 13. 5. 2020. K zosplateniu predmetného úveru došlo až ku dňu 17.5.2020, a to listom zo dňa 18. 5.2020, pričom pre platné zosplatenie to mohol právny predchodca urobiť do najbližšej nasledujúcej splátky, a to do dňa 13.5.2020. Z uvedeného mal za zrejmé, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou ustanovenia § 565 OZ. Nakoľko podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo právo postúpiť inej osobe (osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, v danom prípade došlo k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, a teda išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca, uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Nestotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie o nedodržaní zákonného postupu pri zosplatení úveru. Súd v bode 46. napadnutého rozhodnutia uzavrel, že ak veriteľ podaním zo dňa 18.3.2020 upozornil spotrebiteľa na možné uplatnenie práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, pričom táto listina bola žalovanému doručená fikciou doručenia dňa 22.04.2020, potom podľa druhej vety ust. § 565 OZ mohol veriteľ uplatniť právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky - do 13.05.2020 a ak tak neurobil, potom to právo (zrejme) zaniklo a znovu sa obnovuje len v prípade, ak veriteľ opätovne upozorní spotrebiteľa na možné uplatnenie tohto práva. Podľa názoru súdu mohol v predmetnom prípade postupca realizovať svoje právo podľa § 565 OZ iba v lehote od 08.05.2020 do 13.05.2020. Po tomto dátume už právny predchodca žalobcu podľa názoru súdu nebol viac oprávnený úver zosplatiť a napriek pretrvávajúcim splneným podmienkam podľa § 53 ods. 9 OZ (žalovaný bol

ďalej v omeškaní so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a zároveň bol upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ) mal podľa názoru súdu veriteľ opätovne upozorňovať dlžníka na možnosť uplatnenia tohto práva a opäť by mal čas uplatniť toto právo len po dobu niekoľkých dní aj pri sústavnom neplnení povinností dlžníka (neplatenia splátok riadne a včas tak, ako sa na to zaviazal). Žalobca v tejto súvislosti ilustračne uviedol, že ak by v predmetnom prípade došlo k fikcii doručenia napríklad o 5 dní neskôr, a to dňa 27.4.2020 a nie 22.04.2020, veriteľ by mal k dispozícii na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti iba 1 deň, čo žalobca považoval za šikanózne, keďže v čase vyhlásenia mimoriadne splatnosti (18.05.2020) boli naďalej splnené všetky podmienky v súlade s § 53 ods. 9 OZ, a teda veriteľ mohol pristúpiť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na nepreskúmateľnosť a zjavnú nelogickosť uvedeného súdneho výkladu právnych predpisov, ktorého výsledkom je značná nerovnováha v postavení veriteľa a spotrebiteľa - v prospech spotrebiteľa a v značný neprospech veriteľa. Takéto rozhodnutie je podľa názoru žalobcu vnútorne rozporné, nelogické a výklad práva zo strany súdu šikanózny pre veriteľa, a to napriek tomu, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti boli všetky podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ splnené, a teda veriteľ mohol pristúpiť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ, ktoré mohol podľa druhej vety uplatniť len pre nesplnenie bezprostredne predchádzajúcej splátky, ktorá predchádzala uplatneniu tohto práva. Zároveň žalobca zdôraznil, že také posúdenie súdu, z ktorého vyplýva, že po splatnosti najbližšej splátky po odoslaní výzvy pred zosplatením v zmysle § 53 ods. 9 OZ sa táto výzva stáva bezpredmetnou a veriteľ od tohto dňa už nie je oprávnený zosplatiť úver napriek nepretržitému omeškaniu dlžníka z dikcie ust. § 53 ods. 9 OZ nevyplýva. Z dikcie uvedeného ustanovenia je však zrejmé, že spotrebiteľ musí byť upozornený na možnosť uplatniť právo podľa § 565 OZ a zároveň musí byť v nepretržitom trojmesačnom (a dlhšom) omeškani so splácaním splátok - pričom za splnenia týchto podmienok môže veriteľ v budúcnosti kedykoľvek, v prípade, ak sú tie podmienky naďalej zachované a teda ak spotrebiteľ naďalej neplní splátky úveru, za splnenia podmienok podľa § 565 OZ do splatnosti ďalšej splátky úveru vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Ak sa veriteľ rozhodne neuplatniť toto právo, opätovne mu toto právo vznikne nesplnením ďalšej splátky úveru, pričom táto skutočnosť (nesplnenie ďalšej splátky úveru) nemá na splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ žiadny vplyv, a teda je bez právneho významu, že spotrebiteľ je v omeškani aj štyri a viac mesiacov, nakoľko podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, t. j. upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ a trojmesačné omeškание spotrebiteľa sú naďalej zachované. Žalobca zároveň dodáva, že splátka, pre ktorú si žalobca uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ bola práve splátka splatná dňa 13.05.2020, nakoľko táto splátka je tou splátkou, ktorá bezprostredne predchádza zosplateniu úveru (podanie zo dňa 18.05.2020). Je to jediná splátka, pre ktorú podaním zo dňa 18.05.2020 mohol právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko pre skôr splatné splátky toto oprávnenie v súlade s ust. § 565 OZ zaniklo.

7. Žalobca sa nestotožnil ani s výrokom súdu o nároku na náhradu trov konania, podľa ktorého súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to aj napriek tej skutočnosti, že konanie bolo v časti o zaplatenie spolu 500 € zastavené z dôvodu, že túto sumu uhradil po podaní žaloby. V dôsledku úhrady sumy vo výške spolu 500 € po podaní žaloby bola žaloba zobratá čiastočne späť a konanie bolo súdom v tejto časti zastavené. Žalobca zastával názor, že v zastavenej časti konania žalovaný procesne zavinil zastavenie konania a súd mal preto v tejto časti žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na všetky uvedené argumenty žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie, alebo ho zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/3/2023 zo dňa 27. 4. 2023 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený v zamietavom výroku a výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Súd druhej inštancie v odôvodnení predmetného zrušujúceho uznesenia sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu a v zmysle skutkových okolností prípadu uviedol, že podmienky upravené v § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ boli splnené vo vzťahu k splátke splatnej dňa 13.2.2020, pretože je nesporné, že túto splátku žalovaný neuhradil riadne a včas. Dňa 14.2.2020 sa potom dostal do omeškania s úhradou tejto splátky a v súlade s § 53 ods. 9 OZ mohol veriteľ úver zosplatiť po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou tejto splátky, t. j. najskôr 14.5.2020, ale do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t. j. do 12.6.2020. Zároveň bola splnená aj podmienka upozornenia dlžníka na možnosť zosplatenia úveru najmenej 15 dní pred využitím tohto práva veriteľa, keďže Posledná výzva pred zosplatením bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného dňa 20.3.2020. Ak potom pôvodný

veriteľ úver zosplatnil dňa 21.5.2020 (deň uloženia zásielky „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ na pošte) urobil tak v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Zosplatnenie úveru je preto za doposiaľ zisteného skutkového stavu potrebné považovať za platné a účinné. Následné postúpenie pohľadávky je rovnako potrebné považovať za platné a v súlade s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, keďže k postúpeniu došlo až dňa 7.5.2021, teda po uplynutí lehoty 90 kalendárnych dní odo dňa písomnej výzvy banky dlžníkovi. Odvolací súd považuje za dôvodné aj odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách prvoinštančného konania. Žalobca správne namietal, že v časti o zaplatenie sumy 500 € zastavenie konania procesne zavinil žalovaný tým, že plnil po podaní žaloby. V tejto časti patrí náhrada trov konania v súlade s § 256 ods. 1 CSP žalobcovi. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie sa má zaoberať doposiaľ neriešenými otázkami, a to splnením zákonných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1, ods. 2 ZoSÚ), splnením povinnosti veriteľa podľa § 7 ZoSÚ a otázku primeranosti odplaty za poskytnutý úver (§ 53 ods. 6 OZ v spojení s § 1 a § 1a nariadenia č. 87/1995 Z. z.) a posúdi všetky relevantné skutočnosti potrebné pre zistenie dôvodnosti uplatneného nároku.

10. V intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach súd vo veci vykonal ďalšie dokazovanie, po vykonaní ktorého vzal za preukázané, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 17. 7. 2023 po oboznámení sa so zrušujúcim uznesením krajského súdu zotrval na pôvodnom tvrdení, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver, t. j. pri posudzovaní bonity žalovaného, bola zachovaná. V rámci kontraktačného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa, k čomu žalobca odkázal na pôvodné písomné vyjadrenie zo dňa 20. 7. 2022, v ktorom sa už k bonite žalovaného vyjadril (bod 18., 19. rozsudku sp. zn. 7Csp/77/2022-122).

K uvedenému doplnil nasledovné: citoval ustanovenia § 7 ods. 16, 17, 19, 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 2 ods. 1, 2, 3 a 5 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, k čomu uviedol, že z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 ZoSÚ), údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov (§ 7 ods. 17 ZoSÚ) a výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b). Na účel vypočítania týchto nákladov musí veriteľ poznať údaje o rodinnom stave a počte osôb žijúcich so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti. Tento údaj poskytuje veriteľovi spotrebiteľ (ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ), nakoľko poskytovateľ úveru tento údaj nemá možnosť získať z verejných zdrojov.

12. Veriteľ je povinný pred poskytnutím úveru vypočítať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 19 ZoSÚ), z údajov podľa § 7 ods. 20 ZoSÚ, pričom jeho výsledná hodnota nesmie prekročiť hodnotu 1. V tejto súvislosti poukazujeme aj na dôvodovú správu k zákonu č. 299/2016, kde zákonodarca uviedol, že „peňažnými záväzkami znižujúcimi príjem spotrebiteľa uvedenými v písm. d) sa rozumejú všetky pravidelné výdavky spotrebiteľa, ktoré znižujú jeho príjem (výška výživného, výška splátky úverov a pôžičiek a pod.). Položky uvedené v písmenách a) až d) vstupujú do ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver prepočítané na obdobie jedného mesiaca. Položky uvedené v písmenách b) až d) tvoria celkové výdavky. Samostatne sa nevyhodnocujú a slúžia na porovnanie celkových výdavkov s výškou príjmu, ktoré slúži na overenie dodatočnej výšky príjmu.“ Metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať (ďalej ako „DSTI“) stanovilo opatrenie v ust. § 2 ods. 1, pričom vzorec na jej výpočet je nasledovný: $DSTI = \frac{\text{výdavky (V)}}{\text{príjem (P)} - \text{náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (N)}}$ V = výška existujúcich záväzkov a výška splátky poskytnutého úveru P = čistý príjem spotrebiteľa 6/7 N = životné minimum spotrebiteľa a členov jeho domácnosti zvýšené o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti.

13. V konkrétnom prípade veriteľ postupoval nasledovne: Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, ktorý súdu v rámci repliky, dupliky zaslal, a z ktorého je zrejmé, že žalovaný mal v čase podania žiadosti o úver dva úverové vzťahy, s mesačným úverovým zaťažením v sume vo výške 81,- €. V rámci výpočtu DSTI veriteľ v súlade s Opatrením k výške existujúcich splátok pripočítal sumu splátky poskytovaného úveru vo výške 95,65 €. Pri výpočte DSTI teda veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 176,65 €. Príjem spotrebiteľa bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 13.05.2019. Veriteľ týmto dopytom overoval príjem vo výške

708,- € a zamestnanie u zamestnávateľa IČO: XXXXXXXX. Uvedený dopyt pozitívne reagoval na otázky: Je klient zamestnaný (kdekoľvek)? Je klient zamestnaný u zamestnávateľa? Je klient zamestnaný u zamestnávateľa aspoň od 11/2018? Je klient zamestnaný aspoň 99 dní? Má klient za predpredposledný mesiac vymeriavací základ od všetkých zamestnávateľov aspoň 708 (708)? Má klient u zamestnávateľa priemerný vymeriavací základ za posledných 3 mesiacov aspoň 708 (708)? Má klient priemerný vymeriavací základ za posledných 3 mesiacov aspoň 708 (708)? Je počet dní od prijatia prihlášky od zamestnávateľa väčší ako 99 ? Výsledkom overenia príjmu bol jednoznačný záver o dostatočnom vymeriavacom základe spotrebiteľa a zamestnanie u zamestnávateľa IČO: XXXXXXXX.

14. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko žalovaný deklaroval jedného člena domácnosti. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte DSTI ku dňu poskytnutia úveru bolo teda 205,07 €. Výpočet DSTI bol teda realizovaný nasledovne: $DSTI = 176,65 \text{€} / (708 \text{€} - 205,07 \text{€})$ DSTI = 0,35 S ohľadom na ust. § 2 ods. 5 Opatrenia sa Ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru prekročiť hodnotu 0,80, nakoľko veriteľ bol v čase poskytnutia úveru povinný zohľadniť povinnú rezervu vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu. Za túto osobu je v zmysle opatrenia potrebné považovať deti spotrebiteľa, nakoľko Opatrenie v ust. § 2 ods. 5 v poznámke č. 3 pod čiarou odkazuje na § 62 až 65 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine.

15. V tejto súvislosti žalobca upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci mesačných nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb žiadateľa o úver braná do úvahy paušálna suma výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť v súlade s Opatrením. Veritelia nie sú povinní žiadať preukázanie konkrétnych mesačných výdavkov (napríklad faktúrami za telefón, bývanie a pod.). Uvedené nie je realizované z dôvodu zachovania transparentnosti, nakoľko v opačnom prípade by spotrebiteľovi postačovalo zatajiť existujúce výdavky na zlepšenie svojej platobnej kapacity. Zastávame preto názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov, v súlade s Opatrením a ZoSU, spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou. Veriteľ tak postupoval v súlade so ZoSU a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Zároveň má žalobca zato, že proces overovania schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime bez osobného vstupu zamestnanca banky. S poukazom na vyššie uvedené žalobca má jednoznačne zato, že právny predchodca postupoval v súlade s § 7 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a nakoľko došlo k zákonnému postúpeniu pohľadávky, ktoré je platné a účinné, žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu a požadoval plnú náhradu trov konania.

16. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 21. 6. 2023 vyriekol názor, že postup odvolacieho súdu je nesprávny, keď si sám vytvára dôkazy v prospech žalobcu a doslova popiera tvrdenia žalobcu a aj závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 20.12.2020. Žalobca vo svojich vyjadreniach v konaní tvrdil, že úver zosplatnil pre splátku splatnú dňa 13.05.2020 a tak v zmysle výkladu odvolacieho súdu (ktorý žalovaný považuje v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou NS SR), ku zosplatneniu predmetného úveru došlo predčasne a teda zosplatnenie nemôže byť platné a účinné a taktiež následné postúpenie pohľadávky veriteľa nemôže byť platné a účinné.

17. No vzhľadom ku skutočnosti, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého v novom rozhodnutí má vyriešiť doposiaľ neriešené otázky, žalovaný má zato, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že došlo k porušeniu povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa, čo má za následok sankciu v podobe nemožnosti vyvolať jednorazovú splatnosť predmetnej pohľadávky a teda nemožnosť postúpiť nesplatnú pohľadávku. Žalobca vo svojom vyjadrení, čo sa týka zisťovania príjmu žalovaného tvrdí, že klientom deklarovaný priemerný čistý príjem za posledné 3 mesiace vo výške 708 EUR bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne, no v predloženej dôkaznej prílohe nie je predmetom dopytu príjem žiadateľa o úver uvádzaný v žiadosti o úver, ale vymeriavací základ vo výške 708 EUR, a teda ide o hrubý príjem žiadateľa o úver, pričom v takomto prípade, teda z vymeriavacieho základu 708 EUR tvorí čistý príjem zamestnanca 556 EUR. Taktiež dopyt zo Sociálnej poisťovne predložený žalobcom nepotvrďuje odpoveďami na

verifikačné otázky ani vymeriavací základ vo výške 708 EUR a teda čistý príjem vo výške 556 EUR a vo svojich odpovediach na otázky si doslova protirečí a teda žalovaný má zato, že na základe neho veriteľ nemohol hodnoverne overiť jeho príjem a mal zvoliť aj inú formu overenia.

18. Žalovaný má taktiež zato, že v jeho prípade veriteľ pochybil aj pri zisťovaní jeho výdavkov, keďže napriek tomu, že v žiadosti o úver v kolónke celkové mesačné splátky bankových úverov je uvedená suma 28,00EUR, kolónka celkové mesačné splátky iných úverov/pôžičiek je prázdna, keďže pracovníčka banky pri vyplňaní žiadosti spôsobom, že žalovanému ako žiadateľovi o úver dávala otázky a značila si niečo do počítača, na jeho odpoveď, že má dva úvery, ktoré bral v januári 2019, uviedla, že možno v registri ešte nebudú viditeľné a zrejme z toho dôvodu jednu splátku zadala do žiadosti a druhú nie. Na iné pravidelné mesačné výdavky sa žalovaného nepýtala a žalovaný si ani nepamätá, či žiadosť o úver podpisoval v určitom časovom odstupe pred podpisom úverovej zmluvy alebo súčasne s úverovou zmluvou.

19. Žalovaný má taktiež zato, že veriteľ objektívne nevyhodnotil informácie o ňom ako žiadateľovi o úver získané z úverového registra, keď neprihliadol na údaje z registra, pretože úverové hodnotenie žalovaného na škále od A po M, kde A znamenalo zlé a M dobré, malo hodnotu C a teda hodnotenie bolo zlé, pričom ako faktor 1 takéhoto hodnotenia bol vysoký počet otvorených zmlúv za posledné tri mesiace a faktor 2 príliš krátku históriu, čo mohlo veriteľovi veľa napovedať. Napriek tomuto hodnoteniu, bez údajov o výdavkoch žalovaného a bez nejasného záveru dopytu do Sociálnej poisťovne veriteľ žalovanému úver poskytol a ten sa už dva mesiace po jeho poskytnutí dostal do omeškania so splácaním v poradí s druhou splátkou, neskôr aj v poradí so štvrtou splátkou a v krátkom čase, po úhrade piatej splátky a teda po piatich mesiacoch od poskytnutia predmetného úveru sa dostal do situácie, kedy sa stal platobne neschopným. Ak by za vyššie popísanej situácie, kedy už z výpisu z úverového registra bolo zrejmé, že ide o rizikového žiadateľa o úver, veriteľ úver žalovanému poskytol, tak by som sa žalovaný nedostal do tejto situácie, aj keď bol vo finančnej tiesni a napriek tomu si pri žiadosti o úver myslel, že ho hravo zvládne splácať, nestalo sa tak. V závere žalovaný poukázal na výkladové znenie zákonodarcu k § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorým sa snažil efektívne zamedziť predĺžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

20. V ďalšom vyjadrení žalovaný zotrval na svojom tvrdení, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedeného údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle §9 ods. 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z.z. (uvedená je suma 5.000,00 EUR), keďže v rozpore s eurokomformným výkladom v sebe zahŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru (100,00 EUR), a teda predmetný úver bol reálne poskytnutý v nižšej ako zmluvne dohodnutej výške. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo svojom rozsudku z 30. júna 2022, sp.zn. 9Cdo/287/2021, publikovaný aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2022 pod č. R 49, v ktorom bola prejednávaná v princípe totožná vec.

21. V závere žalovaný uviedol, že nárok žalobcu v rozsahu podanej žaloby nie je dôvodný, keďže jednak predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň z dôvodu porušenia povinnosti veriteľa pri posudzovaní bonity spotrebiteľa nebolo možné vyvolať predčasnú splatnosť predmetného úveru a teda žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný v tomto spore, preto žalovaný navrhuje, aby po opätovnom prejednaní sporu prvoinštančný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol ako zjavne nedôvodnú a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

22. Žalobca písomným podaním zo dňa 2. 8. 2023 uviedol, že žalovaný vykonal do postúpenia pohľadávky úhrady vo výške 598,55 eur, ktorá suma bola započítaná pred postúpením pohľadávky, čo žalobca špecifikoval v rámci podania zo dňa 20. 7. 2022. Po postúpení pohľadávky žalovaný uhradil sumu vo výške 1.100,- eur, a to v mesačných splátkach po 100,- eur za obdobie od júna 2021 do augusta 2022. Úhrady od 29. 6. 2021 do 25. 11. 2021 boli zohľadnené v podanej žalobe, zvyšné úhrady vo výške 500,- eur boli predmetom čiastočných späťvzatí žaloby zo strany žalobcu. Na základe uvedeného žalobca navrhuje, aby súd konanie v časti o zaplatenie 500,- eur zastavil. Druhým výrokom určil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu vo výške 3.725,- eur, úrok vo výške 1.193,71 eur, úrok z omeškania vo výške 320,29 eur a úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 3.725,- eur od 18. 8. 2022 do zaplatenia. Zároveň požadoval voči žalovanému priznať plnú náhradu trov konania.

23. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 18. 9. 2023, na ktorom právny zástupca žalobcu a splnomocnený zástupca žalovaného trvali na svojich písomných stanoviskách, ako aj predošlých ústnych prednesoch. Žalobca poukázal na to, že veľmi rozsiahlym a konkrétnym spôsobom preukázal, že právny predchodca – poskytovateľ úveru dodržal svoju povinnosť skúmať bonitu žalovaného pred poskytnutím úveru, má zato, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a stiahnutý poplatok vo výške 100,- eur nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru.

Splnomocnená zástupkyňa žalovaného trvala na svojom stanovisku, že žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže tento porušil povinnosť pri skúmaní bonity žalovaného, čo má za následok nemožnosť vyvolania predčasnej splatnosti úveru, a teda nesplatný úver nemohol byť postúpený. Ponechal na zváženie súdu, aby tento posúdil, či došlo k hrubému porušeniu povinností právneho predchodcu žalobcu pri posudzovaní bonity žalovaného. Pokiaľ by súd mal zato, že nedošlo k porušeniu § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, z vykonaného dokazovania je potrebné ustáliť, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodov nesprávne uvedenej celkovej výšky poskytnutého úveru s poukazom na § 9 ods. 2 písm. e/ Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/287/2021.

24. Podľa § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 1, 2, 5 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

26. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzavretia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

27. Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

28. Podľa § 7 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

29. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

30. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

31. Podľa § 7 ods. 16 ZoSU „Veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.“

32. Podľa § 7 ods. 17 ZoSU „Vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“

33. Podľa § 7 ods. 19 ZoSU „Veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“

34. Podľa § 7 ods. 20 ZoSU „Na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť c) výška splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.“

35. Podľa § 9 ods. 2 písm. e/ ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:
e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

36. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),
c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm. b) a c) alebo
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

37. V zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ: „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade

hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“

38. Podľa ust. § 2 ods. 1 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej ako „Opatrenie“) Ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa odseku 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa odseku 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítavajú na obdobie jedného mesiaca.

39. Podľa ust. § 2 ods. 2 Opatrenia „Limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1.“

40. Podľa ust. § 2 ods. 3 Opatrenia „Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa sa na účely odseku 1 určujú ako súčet výšky splátky poskytovaného spotrebiteľského úveru podľa § 7 ods. 20 písm. c) zákona pri zohľadnení odsekov 12 a 13 a § 4 a sumy peňažných záväzkov znižujúcich príjem spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. d) zákona pri zohľadnení odsekov 14 až 21.“

41. Podľa ust. § 2 ods. 5 Opatrenia „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného Minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu Povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.

42. Podľa § 144 C.s.p. žalobca môže vziať žalobu späť.

43. Podľa § 145 ods. 1 C.s.p. ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

44. Podľa § 145 ods. 2 C.s.p. ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

45. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že neboli sporné skutočnosti vyplývajúce z obsahu žaloby a k nej predložených dôkazných listín, že právny predchodca žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) uzavrel so žalovaným dňa 13.5.2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XX/XXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 € a žalovaný sa úver zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 95,65 €, a to až do celkovej čiastky vo výške 8.133,75 €. Žalovaný úver riadne a včas neplácal čím porušil svoje zmluvné povinnosti, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na omeškanie s úhradou splatných splátok a možnosť predčasného zosplatnenia úveru výzvou zo dňa 18.3.2020. Žalovaný dlžné splátky neuhradil, preto právny predchodca žalobcu úver zosplatnil, o čom žalovaného informoval oznámením o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 18.5.2020. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021 právny predchodca žalobcu (postupca) postúpil pohľadávku uplatnenú v tomto konaní na žalobcu ako postupníka. Ku dňu postúpenia predstavovala predmetná pohľadávka sumu 6.062,59 € pozostávajúcu z istiny vo výške 4.825,50 €, riadneho úroku vo výške 1.193,71 € a úrokov z omeškania vo výške 43,38 €. Po postúpení pohľadávky žalovaný vykonal úhrady na predmetný úver v celkovej výške 600 €. Žalovaná suma vo výške 5.462,59 € pozostáva z istiny vo výške 4.225,50 €, riadneho úroku vo výške 1.193,71 € a úrokov z omeškania vo výške 43,38 €.

Ďalším dokazovaním, čo žalovaná strana nerozporevala, bolo preukázané, že po postúpení pohľadávky žalovaný uhradil sumu vo výške 1.100,- eur za obdobie od 29. 6. 2021 do 17. 8. 2021. Spolu tak s uhradenou sumou 598,55 eur pred postúpením pohľadávky splatil poskytnutý úver vo výške 1.698,55 eur.

46. Predmetná zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú súd aplikuje ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských

úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Ako už bolo vyslovené v uznesení súdu druhej inštancie sp. zn. 2CoCsp/3/2023, neobstojí námietka žalovaného o nedostatočnej aktívnej legitímácii žalobcu z dôvodu nezákonného zosplatnenia úveru, ktoré je platné a účinné v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka. Následné postúpenie pohľadávky je platné a účinné, v súlade s § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

47. Ďalším dokazovaním súd skúmal, či nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu nevyplýva z porušenia povinnosti veriteľa vyplývajúcej v zmysle § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu § 7 ods. 1 citovaného zákona. Súd sa oboznámil s dôkaznými listinami predloženými žalobcom (čl. 67 až 72 spisu), a to žiadosťou o OTP Expres úver č. XXXXXXXXXXXXX, v ktorej sú uvedené identifikačné údaje žiadateľa úveru – žalovaného zo dňa 13. 5. 2019, v ktorom okrem iného sa uvádza, že žiadateľ a ďalší dlžník podpisom žiadosti potvrdzujú, že vo všetkých bodoch žiadosti sú uvedené úplné a pravdivé informácie a že žiadateľ o úver bol oboznámený s uvedenými podmienkami OTP Banky Slovensko, a. s., s výpisom z Registra klientskych informácií, prehľadom verifikačných otázok – dáta dopytu. Z dôkazných listín a z rozsiahleho písomného vyjadrenia, akým postupom právny predchodca žalobcu posudzoval bonitu žalovaného, ako žiadateľa o úver, súd vzal za preukázané, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s § 7 ods. 1 citovaného zákona, pričom pri posúdení bonity žalovaného bral do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, výšku úveru (úver bol 5.000,- eur, v mesačných splátkach po 95,.....eur), príjem žalovaného. Pokiaľ žalovaný namieta, že žalobca vychádzal zo žiadosti, v ktorej on uviedol čistý príjem 708,- eur a dopytom v Sociálnej poisťovni si mal zistiť, že jeho čistý príjem je 556,- eur, k tomu súd uvádza, že zo žiadneho dôkazu predloženého žalovaným nevyplýva, žeby žalobca si túto skutočnosť neoveril. Navyše žalovaný podpísal prehlásenie, že do žiadosti uvádza pravdivé údaje, takže nesprávne postupoval on, keď do kolónky „Čistý príjem“ uviedol sumu 708,- eur. Námietka týkajúca sa nesprávne zistených výdavkov zo strany pracovníčky žalobcu je tak isto bez akéhokoľvek dôkazu. Navyše žalovaný, ako už bolo uvedené, bol povinný uvádzať správne údaje, na základe ktorých mu mal byť poskytnutý ako žiadateľovi predmetný úver. Jeho konštatovanie, že z výpisu z úverového registra mal žalobca zhodnotiť, že sa jedná o rizikového žiadateľa úveru, a že teda úver mu nemal byť poskytnutý, súd hodnotí pre posúdenie správnosti zisťovania bonity ako tendenčné a účelové tvrdenie. V závere má súd zato, že žalobca vychádzajúc zo zákonným postupom zistených údajov žiadateľa úveru pri poskytnutí úveru vo výške 5.000,- eur vypočítal primerané mesačné splátky, ktoré nepresahovali sumu 100,- eur. Pokiaľ žalovaný nebol schopný dodržať splátkový kalendár, žalobca postupoval v zmysle zákona, keď pristúpil k mimoriadnemu zosplatneniu úveru.

48. Na základe vyššie uvedeného súd má zato, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, konal s odbornou starostlivosťou pri zisťovaní bonity žalovaného, a preto bol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa – žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Ako je uvedené v bode 13. odôvodnenia tohto rozsudku, veriteľ pri zisťovaní bonity žalovaného, ako poberateľa úveru, si overil jeho existujúce záväzky ako spotrebiteľa dopytom do Úverového registra, ktorý súdu ako dôkaznú listinu zaslal, z ktorého zistil, že žalovaný mal v čase podania žiadosti o úver dva úverové vzťahy s mesačným úverovým zaťažením v sume 81,- eur. V rámci výpočtu DSTI veriteľ v súlade s Opatrením k výške existujúcich splátok pripočítal sumu splátky poskytovaného úveru vo výške 95,65 €. Pri výpočte DSTI teda veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 176,65 €. Príjem spotrebiteľa bol overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 13.05.2019, nesprávne bolo teda tvrdenie žalovaného, že žalobca vychádzal len z údajov ním uvedených v žiadosti. Ďalší postup uvedený v bode 14. odôvodnenia tohto rozsudku preukazuje, že žalobca zákonným spôsobom postupoval pri zisťovaní bonity žalovaného, nedošlo k pochybeniam, v zmysle ktorých by súd mal konštatovať, že nekonal s odbornou starostlivosťou, a teda že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa – žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

49. K porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona zo strany poskytovateľa úveru by došlo vtedy, ak by veriteľ bonitu žalovaného posudzoval bez potrebných údajov o jeho príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z uvedeného súd vzal za preukázané, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, nakoľko postupoval v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami pri posudzovaní bonity spotrebiteľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13. 9. 2022, v ktorom sa okrem iného

uvádza nasledovné: „Odvolací súd uvádza, že primárny žiadateľ o úver (spotrebiteľ) je povinný poskytnúť pravdivé a relevantné údaje vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru, a nie naopak, keď spotrebiteľ vo svojej žiadosti klame ohľadom svojej majetkovej situácie, úmyselne uvádza nepravdivé údaje, výslovne za účelom, aby splnil podmienky na poskytnutie úveru, dodávateľ na základe týchto klamlivých údajov je uvedený do omylu a poskytne spotrebiteľovi úver a súd prvej inštancie namiesto, aby spotrebiteľa zaviazal aspoň na vrátenie poskytnutej sumy úveru (pokiaľ by vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov), žalobu v celom rozsahu zamietne z dôvodu nedostatočne skúmanej bonity spotrebiteľa dodávateľom. Odvolací súd zdôraznil, že dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované (o. i. aj Zákonom o ochrane osobných údajoch) a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver.“ Odmeniť takéhoto spotrebiteľa, ktorý v žiadosti úmyselne klamal a zavádzal dodávateľa tým, že nemusí zaplatiť ani sumu poskytnutého úveru je nie len v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami ale aj amorálne. Takáto rozhodovacia prax súdov by mala za následok presný opak, a to, že žiadatelia o úver by úmyselne klamali, len aby im bol poskytnutý úver, ktorý by napokon nemuseli, a to ani čiastočne vrátiť, a teda títo by boli odmenení a naopak dodávateľia služieb ktorí v dobrej viere vychádzali z údajov uvedených spotrebiteľmi, by boli poškodení. Rovnako nesprávny je aj záver súdu prvej inštancie o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru, vzhľadom na to, že súd dospel k záveru o hrubom porušení povinnosti veriteľa v súvislosti so zisťovaním a preverovaním schopností žalovaného splácať úver, z čoho súd vyvodil, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, kvôli rozporu so zákonom, a teda neplatí ani záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 46 rozsudku, ktorý vyhodnotil predčasné splatenie úveru ako absolútne neplatný právny úkon, čo malo podľa súdu prvej inštancie za následok, že úver nebol splatný pre absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom. Ak teda predčasne zosplatnenie úveru nie je neplatné, nemožno považovať za neplatnú aj zmluvu o postúpení pohľadávok z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Navyiac okresný súd sa nijako nezaoberal otázkou, či právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu časť pohľadávky, ktorá sa v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení stala splatnou, t. j. tie splátky, ktoré boli po lehote splatnosti.“

Súd upriamuje pozornosť v súvislosti s právnym posúdením zákonného postupu žalobcu pri zisťovaní bonity spotrebiteľa na to, že aj Ústavný súd SR vo svojej judikatúre je kritický k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Vo svojom náleze sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 zo dňa 7. 2. 2018 ústavný súd (tiež) konštatoval, že v sporovom konaí je pozícia sudcu ako vyhľadávača dôkazov len v prospech jednej strany neprirodená.

50. Po zistení, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, súd po preskúmaní predmetnej zmluvy o úvere však dospel k záveru, že v zmluve nie je určito a zrozumiteľne uvedená podstatná náležitosť zmluvy o úvere, a to výška poskytnutého úveru. Podľa zmluvy bola výška úveru 5.000,- eur, avšak z dokazovania vyplynulo, že v skutočnosti bola žalovanému poskytnutá len suma vo výške 4.900,- eur, po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 100,- eur, z čoho vyplýva, že predmetný úver bol reálne poskytnutý v nižšej ako zmluvne dohodnutej výške. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu nesprávne uvedeného údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z. z. V súvislosti s týmto pochybením je možné konštatovať, že v zmluve sú nesprávne uvedené aj ďalšie náležitosti vyžadujúce Zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to predovšetkým údaj o RPMN, výšku a zloženie splátok a celkovú sumu úveru. Preto súd predmetný úverový vzťah podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým úverom a už zaplatenými splátkami spolu so zákonným úrokom z omeškania v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

51. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobca zaplatil splátky vo výške 1.698,55 eur. Po odpočítaní tejto sumy z poskytnutého úveru 5.000,- eur zostáva žalovanému povinnosť zaplatiť istinu vo výške 3.301,45 eur. Žalobca sa po späťvzatí žaloby v časti 500,- eur domáhal zaplata sumy vo výške 3.725,50 eur, preto súd v prevyšujúcej časti, teda v časti o zaplata sumy 424,05 eur s prísl. žalobu zamietol. Nakoľko predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, súd zamietol aj ďalší nárok žalobcu, a to vypočítaný úrok vo výške 1.193,71 eur a úrok z omeškania vo výške 320,29 eur.

52. Podľa § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

53. Podľa § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

54. Žalobca požadoval zaplatenie zákonného úroku z omeškania odo dňa 18. 8. 2022 (žalovaný prevzal platobný rozkaz dňa 16. 5. 2022). Základná úroková sadzba ECB k uvedenému dňu bola vo výške 0,50 % - žalobca by mal nárok na úrok z omeškania vo výške 5,50 %, súd preto priznal žalobcovi ním požadovaný nižší úrok z omeškania.

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Žalobca mal v konaní čiastočný úspech, preto mu súd priznal pomernú časť ním požadovaných trov konania. Zo žalovanej sumy (istina 4.225,50 eur + kapitalizovaný úrok vo výške 1.193,71 eur) vo výške 5.419,21 eur mu bola priznaná suma vo výške 3.301,45 eur, po odpočítaní sumy 500,- eur, v ktorej časti súd konanie zastavil, ktoré zastavenie zapríčinil žalovaný (k zaplateniu 500,- eur pristúpil až po podaní žaloby). Žalobca bol tak úspešný v rozsahu 60,92 %. Neúspešný bol v rozsahu 39,08 %, takže rozdiel úspechu a neúspechu činí 21,84 %, v ktorom rozsahu súd žalobcovi priznal náhradu trov konania.

59. O výške náhrady trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 odseku 1 CSP, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.